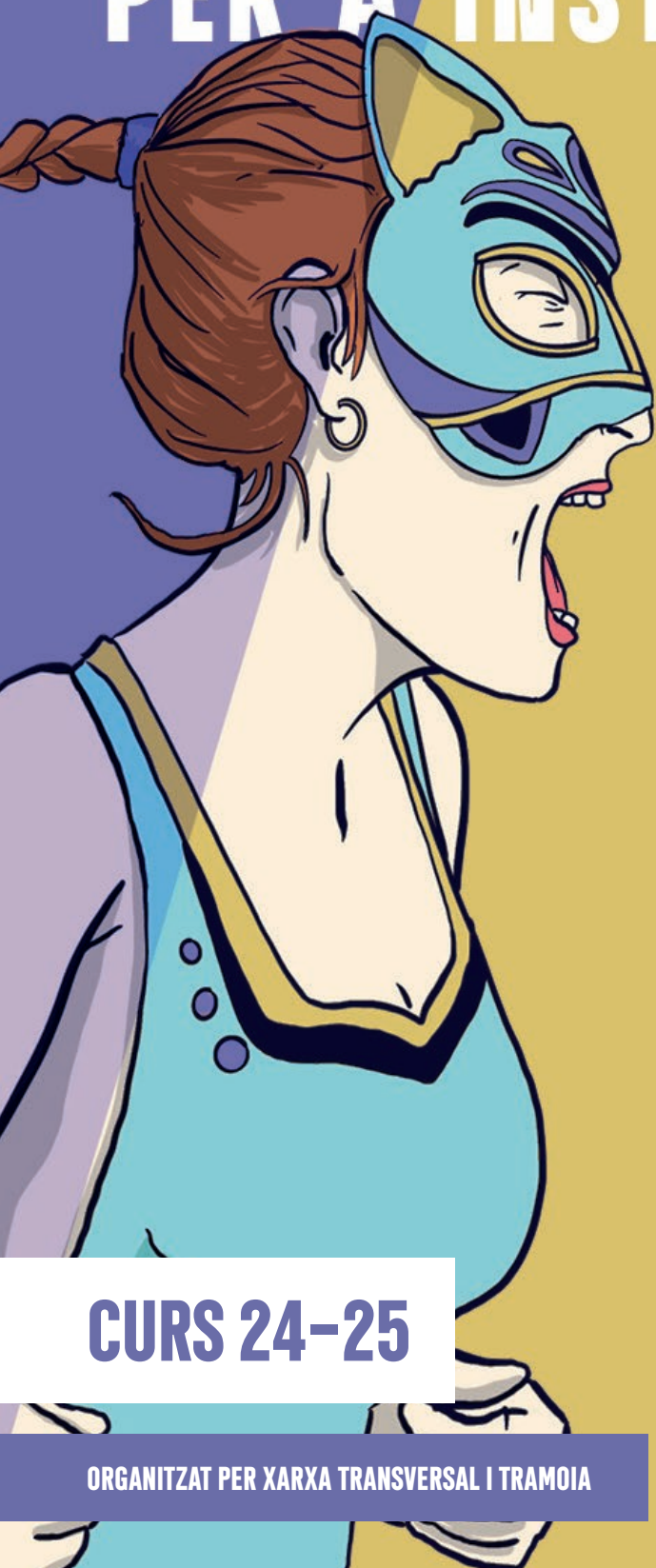

TORNEIG DE DRAMATÚRGIA PER A INSTITUTS

CURS 24-25

ORGANITZAT PER XARXA TRANSVERSAL I TRAMOIA

Sumari

TORNEIG DE DRAMATÚRGIA PER A INSTITUTS	3
JO I NOSALTRES	4
Institut Deulofeu de Figueres	
LA CULPA ÉS DEL BARÇA	10
Institut Celestí Bellera de Granollers (guanyador edició)	
3 D'AGOST	18
Institut Laia l'Arquera de Mataró	
EL REGAL DE TROIA	24
Institut Garrotxa i Institut Montsacopa d'Olot	
EL SECRET DEL BOLLI CAO	29
Institut Gabriel Ferrater de Reus	
A-VERGES ENDGAME	38
Institut Angeleta Ferrer de Sant Cugat del Vallès	
TRENDING GOSHI	46
Institut Dolors Mallafré i Ros de Vilanova i la Geltrú	
Text Guanyador del curs 23-24	
REBEL·LIÓ	53
Institut Celestí Bellera de Granollers.	

Torneig de Dramatúrgia per a Instituts

El Torneig de Dramatúrgia per a Instituts és un projecte organitzat per la Xarxa Transversal i els teatres dels ajuntaments de les set ciutats participants —Figueres, Olot, Reus, Sant Cugat del Vallès, Mataró, Vilanova i la Geltrú i Granollers—, juntament amb Tramoia Cultura, i amb la col·laboració de la Sala Beckett de Barcelona, que cedeix les seves instal·lacions per a l'acte de clausura. Es tracta d'una activitat artística i formativa per acostar les persones joves a les arts escèniques i per treballar la creació de públics culturals que ofereix una panoràmica de tots els passos del procés per a fer una obra.

Durant uns mesos, estudiants dels diferents centres educatius de secundària treballen amb diversos professionals relacionats amb les arts escèniques amb la finalitat de crear una peça teatral. Primer se'ls fa una introducció a l'escriptura dramatúrgica, que en ambdues edicions ha estat a càrrec de l'escriptor Albert Forns; després aprenen el procés de dramatització i de direcció d'escena, de la mà de les dramaturgues Yaiza Berrocal i Alejandro Santaflorientina (2024) i el mateix Alejandro i Sílvia Navarro (2025); i, finalment, veuen com professionals de la interpretació escenifiquen els seus textos a través d'una lectura dramatitzada, que s'ha fet de la mà de les actrius i actors Adriana Fuertes (2024), Tamara Ndong (2025), Alba Pujol, Roger Vilà i Martí Atance (2024 i 2025).

El procés acaba amb una trobada de tots els instituts participants a la Sala Beckett amb l'objectiu de mostrar-se els uns als altres totes les creacions i d'haver de votar-ne una, que en sortirà vencedora d'aquella edició.

En ambdues edicions del Torneig de Dramatúrgia s'ha comptat amb la participació de les classes de batxillerat dels centres Institut Deulofeu de Figueres, Institut Garrotxa i Institut Montsacopa d'Olot, Institut Gabriel Ferrater de Reus, Institut Angeleta Ferrer de Sant Cugat del Vallès, Institut Laia l'Arquera de Mataró, Institut Dolors Mallafré i Ros de Vilanova i la Geltrú i Institut Celestí Bellera de Granollers. Aquest últim, ha estat el guanyador de les dues edicions amb els textos: "Rebel·lió" (2024), amb dos super-herois en crisi existencial com a protagonistes i "La culpa és del Barça" (2025), una peça en la qual a un culer se li'n va de les mans la seva afició.

Tant aquesta edició com l'anterior han tancat amb molt bon èxit de participació i amb un gran entusiasme per part dels estudiants, del professorat, de les formadores i dels representants dels teatres i dels ajuntaments. En aquest llibret hi podreu veure plasmada la feina de tots ells, amb els textos que s'han elaborat enguany i també amb la peça guanyadora del 2024.

JO I NOSALTRES

Institut Deulofeu de Figueres

JO I NOSALTRES

Institut Deulofeu de Figueres

(A l'escena hi ha una taula amb dues cadires, llum freda, poc càlida. L'ambient ens ha de fer saber que estem en una comissaria de policia. En una de les dues cadires hi ha un home assegut, mirant al públic, intentant somriure. No ho aconsegueix. Mira al seu voltant, confós, i fa una ganyota, com si no sabés què fa allà. Ella està mirant uns papers.)

CLARA: (sospir) Com et sents avui?

MARCO: Amb ganes que s'acabi tot això...

CLARA: Ja sé que et sents malament... Marco, oi?

MARCO: Sí.

CLARA: No et preocupis que aviat acabarà tot. Però has de saber Marco que les coses que fem tenen conseqüències.

MARCO: Jo no soc la persona que busqueu.

CLARA: I a qui se suposa que busquem?

MARCO: Jo no faria mai cap mal a un nadó.

CLARA: (canvi de to) Marco, és una cosa greu, estem parlant d'un segrest.

MARCO: Soc innocent. (Petit tic de gallina)

CLARA: Tu potser sí, però, i els altres?

MARCO: No ho sé. Per què no li preguntes a la Paquita? Ella ho sap tot.

(Clara sospira i mira entre els seus papers i en Marco canvia de postura, ara és una noia adolescent de disset anys. Parla d'una manera que es demostrï que és molt presumida. Exageració en l'accent "Xava".)

MARCO: Ai, tia, es que de veritat portem ja dos mesos amb les preguntetes i cada vegada em fa més pal.

CLARA: Creu-me jo també estic cansada, Gal·la.

MARCO: Però què dius, tia? Estic com súper ofesa, no és culpa meva que no facis bé la teva feina...

CLARA: Com que no faig bé la meva feina? (*Un xic enfadada*) Tu qui ets per dir-me A Ml com he de fer la meva feina?

MARCO: Son *factos*, tia. No veus que portes dos mesos buscant el culpable del segrest, i... Cari, no tens a ningú.

CLARA: Jo no puc fer la meva feina si vosaltres no poseu de la vostra part.

MARCO: (*Coqueta*) Quina part vols, cari?

CLARA: (*desesperada*) Gal·la, no canviïs més de tema. On és el bebè? El bebè ha de sortir!

MARCO: (*Se li escapa un so de gallina*) No sé què ha sigut això, quin *cringe*. En plan, zero gràcia, eh?

CLARA: (*Alçant la veu*) Que surti el puto bebè.

(*Marco comença a plorar com un nen petit, moltíssim. Ara és un nen de cinc anys. Clara esbufega.*)

MARCO: Per què em crides? (*Plorant molt històricament.*) Mama! Vull la mama!

CLARA: *Carinyo*, no et cridava a tu...

MARCO: Sí, m'has cridat.

CLARA: Perdó, deixa de plorar, si us plau. Tu no has fet res dolent, oi? (*MARCO es posa de morros amb els braços creuats i diu que no amb el cap.*)

CLARA: Però saps alguna cosa?

MARCO: Potser sí, potser no. Tot depèn.

CLARA: De què depèn?

MARCO: De si tens un ou Kinder.

CLARA: Mira, juguem a un joc: Si respons a totes les preguntes, et donaré un ou Kinder.

MARCO: Dels que porten cullereta.

CLARA: Tracte fet. (*Pinky Promise*) Què saps del segrest?

MARCO: (*Ploriquejant*) Què és un segrest? Jo no sé què vol dir aquesta paraula. Pregunta-li a la Paquita.

CLARA: *(Una mica desesperada)* No, la Paquita no... No em cau gaire bé...

MARCO: *(Ara és una senyora gran, de poble, amb accent garrotxí.)* A veure, maca, quin problema tens amb mi? L'altre dia la Maria també em va dir que era molt pesada, aquella gata maula... *(La Clara posa cara estranya.)* Que sí, la Maria! La de l'estanc, la dona d'en Quimet...

CLARA: *(Interrompent)* Sí, sí. Centrem-nos. M'han dit que saps alguna cosa del nadó.

MARCO: Qui t'ho ha dit? El marrec, no? Aquest nen ja ha xerrat més del compte... *(Escataina.)* Mira que li vaig dir que no digués res.

CLARA: Llavors és veritat que saps alguna cosa...

MARCO: Home, saber sé alguna cosa, sé MOLTES coses... Mira, maca, en Ramon de Cal Xato li ha fet el salt a la Carmeta! Tot el poble en va ple. Mira, fa uns dies...

CLARA: *(cansada)* Que sí... Sempre expliques la mateixa història... Que si en Ramón, que si la Maria, la Carmeta...

MARCO: *(ofesa)* Ai, doncs ja callo, si tant et molesto...

CLARA: Va, Paquita... *(Cas omís per part de la Paquita)* Paquita... *(Ella la ignora)* Paquita, si us plau...

MARCO: *(Ofesa)* No, no. És igual, sempre estem amb lo mateix. Que si calla, que si això. que si lo altre... Maca, n'estic ben tipa.

CLARA: Jo sí que n'estic tipa.

MARCO: *(Enfadada)* Què n'has d'estar tu tipa! Si acabes de sortir del niu! Jo a la teva edat, ja havia passat dues guerres, una dictadura, i havia parit set fills. I sense EPIDURAL, que no existia! I no en tinc prou en haver cuidat a set criatures, si no que a sobre, ara m'he de fer càrrec de tota aquesta mainada, i, ara, això del maleït nadó...

(Es comença a sentir de fons la cançó de "El pollito pio", que cada vegada sona més alt.)

CLARA: Ara, ara. No callis, Digue'm, qui té el nadó?

MARCO: *(Torna a ser en Marco)* Ho estàs sentint?

CLARA: Sentir el què?

MARCO: La música.

CLARA: Quina música?

MARCO: (La taral·leja)

CLARA: Marco, torna.

MARCO: (*Para en sec el moment musical*) (*S'asseu altre cop a la cadira, mentre torna a ser en Marco. Es renya a ell mateix.*) Centra't. Marco.

CLARA: Per fi tornes a ser aquí Marco... Si us plau, ajuda'm.

MARCO: (*A ell mateix, cridant.*) Calla, calla, calla!

CLARA: Qui ha de callar? M'ho dius a mi?

MARCO: Sí! O sigui, no! (*Pausa. Martilitzant-se*) És culpa meva, és culpa meva, tot sempre és culpa meva...

CLARA: (*Desesperada*) Diga'm que és viu, si us plau!

MARCO: (*Escateja i es mou com una gallina*) Saps perfectament que és viu!

CLARA: És clar que ho sé, però necessito que tu ho reconegis.

MARCO: (*És el nen*) Hem fet *pinky promise*, jo vull el meu ou!!

CLARA: *Carinyo*, quan acabi tot això l'anem a comprar junts.

MARCO: (*És la Paquita*) Maca, no et deixis manipular per aquest marrec. No parleu del mateix tipus d'ou.

CLARA: (*Escateja*) Què vols dir?

MARCO: (*És la Gal·la*) Tia, acabes de fer co-coc? Quan surti d'aquí penso fer un "y aún así me quedé"

CLARA: No sé què m'està passant...

MARCO: (*És en Marco*) Ara entens com em sento?

CLARA: Sempre he sabut com et senties, Marco.

MARCO: (*És la Paquita*) A ell te l'escoltes i a mi no em cardes ni cas...

CLARA: (*Trista*) Ara no és el moment, Paquita. El necessito a ell.

MARCO: (*És el nen*) Jo quan estic trist abraço la meva mama...

CLARA: (*Li fa una abraçada.*) I què li diries a la mama? **MARCO:** (*És en Marco*) No ho hauria d'haver fet...

CLARA: *(Mantenint l'abraçada)* Tots cometem errors, Marco. **MARCO:** Sí. Jo, i nosaltres.

CLARA: *(Es deixa anar dels braços i es separa d'en Marco)* Crec que ja no em necessites...

La Clara surt d'escena. En Marco desfà l'abraçada i passa progressivament a fer el gest de bressolar un nadó... S'acosta al públic. Té un ou entre les mans. El mostra i li dona a una persona del públic.

MARCO: Us el torno.

Marxa fent de gallina. La llum s'apaga.

FINAL.

Text:

*Noa de Lamo i Paula Sáez (idea original),
Bep Barneda,
Júlia Bosch,
Yara Diez,
Aisha Mballow,
Pau Oriol, Sara Portero,
Amelia Rodríguez,
Aina Castillo,
Carlota Saborido,
i Laia Vitón.*

De l'Institut Deulofeu de Figueres.

Professora: Carme Busquets.

Acompanyats per Alejandro Santaflorientina.

LA CULPA ÉS DEL BARÇA

Institut Celestí Bellera de Granollers
(guanyador edició)

LA CULPA ÉS DEL BARÇA

Institut Celestí Bellera de Granollers (guanyador edició)

PART 1

(L'Amanda espera algú. En Manel li obre la porta)

MANEL: Hola, bona tarda, en què la puc ajudar? *(la monja stripper l'interromp)*

AMANDA: És vostè el senyor Manel?

MANEL: Doncs sí, i vostè... és... *(confirmant)*

AMANDA: *(es treu la gavardina i mostra el vestit de monja)* Ha demanat els meus serveis.

MANEL: *(Amb pressa)* Passi, passi. *(L'home es fa el despistat, la deixa entrar i tanca la porta)* Ai, doncs, no pensava que anessin tan ràpidament...

AMANDA: Com?

MANEL: Els serveis de l'església...

(la monja es va movent per l'espai, deixa la gavardina i les coses a sobre del sofà).

AMANDA: De l'església?

MANEL: Sí, de l'església...

AMANDA: *(mira el seu vestit de monja)* Ah, sí, clar, de l'església.

MANEL: Em pensava que vindria el mossèn Antoni.

AMANDA: El mossèn Antoni?

MANEL: Eh... sí, sí, l'Antoni, el mossèn de l'església de Granollers, doncs el cas, *(continua parlant molt de pressa)* que el vaig trucar per confessar-me i em va dir que ell mateix em faria la confessió el diumenge després de missa...

AMANDA: Es pensava que vindria un home?

MANEL: *(nerviós)* No, no. Està bé, no es preocupi. Només que vaig trucar a l'església de Granollers... Ho dic, perquè... vostè és una monja... *(amb por de que marxi)* i està tot bé. *(Seguint amb el joc)* No podia venir l'Antoni?

AMANDA: Com?

MANEL: La enviada a vosté, dic. De l'esglèsia...

AMANDA: *(li segueix el joc)* Ah... Clar, clar... Sí. Perdoni la confusió... El mossèn Antoni no podia venir i en el seu lloc m'ha enviat a mi... *(pausa. Agafa una cadira i la posa al centre)* Sor Rita.

MANEL: Sor... Rita?

AMANDA: Sí, Sor Rita del convent de Berga.

MANEL: Bon fitxatge. Manel, del segon tercera. Encantat.

AMANDA: Senyor Manel, al sofà o a la cadira?

MANEL: Com?

AMANDA: On vol que fem la confessió?

MANEL: *(nerviós)* Doncs... doncs...

AMANDA: A qui mateix li sembla bé? *(es refereix a la cadira)*

MANEL: Abans de començar... bé, només dir... que és la meva primera vegada *(s'asseu al sofà)*

AMANDA: Tranquil, no hauràs de fer res. Simplement relaxa't. *(treu l'altaveu del bolso i el col·loca a prop de la cadira)*

MANEL: Pare nostre, que esteu en el cel: Sigui santificat el vostre nom. Vingui a nosaltres el vostre Regne. Faci's la vostra voluntat, així en la terra com es fa en el cel.

(l'Amanda l'interromp)

AMANDA: Amén.

MANEL: *(s'escura el coll)* Ahhh, ja comença?

AMANDA: Sí, si us plau, quan vulguis... *(farta)*

(el Manel s'aixeca, avança i es col·loca al mig de l'escenari, s'agenolla amb les mans entrelaçades, com si resses)

MANEL: *(mira cap al cel)*, perdona tots els meus pecats *(desesperat)*... sóc un bon home, però no sé mantenir la possessió...

(Abans que pugui continuar amb el seu discurs la monja l'interromp)

AMANDA: Bé, Jo vaig fent, eh. Comencem la santíssima confessió, o el que sigui. Començo, eh. Sí?

MANEL: Ah clar, fes, fes... Que comenci el joc!

AMANDA: *(a sí mateixa)* Deu meu. *(s'allunya de la cadira i mirant l'altaveu)* Oye, Siri posa la cançó "I see red" *(ella l'assenyala i el Manel té un moment de confusió. Sentim la veu de Siri dient "reproduciendo "I see red" i sona la cançó*)*.

(Amanda camina lentament cap a la cadira, posa la cama a sobre de la cadira de cop, amb agressivitat. S'aixeca sensualment la faldilla i s'acaricia la cama. Es llepa el dit i es ressegueix el cos marcant una creu. Es queda amb els dits en alt, fent el senyal de "Jesus christ". S'ajup i es treu la còfia, mou els cabells sensualment i li llença la còfia a en Manel. En Manel agafa la còfia i es venta amb nerviosisme.)

AMANDA: Tot bé?

MANEL: ... *(fa un gest d'ok amb la mà)*

(L'Amanda s'asseu a la cadira d'esquena i arqueja tot el cos cap endarrere, sacsejant el cap, els cabells, sensualment. Aixeca les cames i es treu primer la mitja de la cama dreta i després la de l'esquerra. Es queda mirant fixament a en Manel, s'incorpora i va cap a ell. Es treu el Rosari i li envolta el coll amb el Rosari, apropant el cap d'en Manel cap al seu. Fa alguns moviments apropant i allunyant la cara d'en Manel. L'aixeca de terra i el porta cap a un altra cadira, l'asseu.)

MANEL: Això no funciona...

AMANDA: El què?

MANEL: No remuntem... Estic fora de joc... *(L'Amanda li fica la còfia a la boca i li sacseja el cap.)*

MANEL: Mmmmm... Mmmmm!!!!

(L'Amanda s'agenolla per confessar-se i s'obre de cames)

MANEL: *(Manel escup la còfia)* Mitja part!! *(es toca el pit, es treu un xiulet i comença a piular)*

AMANDA: Què passa? Què passa? Estàs bé? Et trobes bé?! Oye Siri, calla! *(L'Amanda atura la música)*

MANEL: No puc, no puc...

AMANDA: Pots respirar? Agafa aire pel nas. Respira, respira.

MANEL: És que tinc un problema...

AMANDA: Quin?

MANEL: El meu cor! El meu cor no està bé.

AMANDA: Pastilles! Tens pastilles? Prens alguna cosa? *(alterada)*

MANEL: Quines pastilles? Jo no en prenc de pastilles. *(pausa)* Et parlo del cor...

AMANDA: Però pots respirar?

MANEL: Sí, sí, crec que sí.

AMANDA: Creus?

MANEL: Sí, sí...

AMANDA: Vols aigua!?

MANEL: Noooo!!! *(somiueja)* Vull la meva dona!!! *(comença a plorar)* La meva dona es vol divorciar!!!!!!!!!! *(i plora més encara)*.

PART 2

(L'Amanda en silenci, no sap que fer, llavors com si tot li comences a encaixar s'acosta a l'home)

AMANDA: Manel, respira. Aixeca els braços. *(L'agafa, el va col·locant)* Posa't en posició lateral. *(Li aixeca les cames)* Oye, Siri! Posa tres hores de sons naturals.

*(Sonen animals. Sorollós)**

AMANDA: Inspira en quatre, expira en vuit, Manelito. Oye, Siri! Para! Posa cants de balena. *(Sonen cants de balena)**

(En Manel es va relaxant.)

MANEL: La meva Rosa... *(comença a plorar un altre cop com un bebe)*. A la meva Rosa li encanten les balenes...

(L'Amanda l'abraça, i li va fent copets al cap per consolar-lo)

AMANDA: Va, ja està Manel, no ploris més... Oye, Siri! Calla!

MANEL: *(es moca amb la còfia de manera extremadament sorollosa i l'Amanda li treu amb fàstic)* La balena geperuda!!! És la seva preferida! *(amb veu de pena)*.

AMANDA: Oi, oi, oi, el nen guapo, ja està, ja ha passat. *(Li acaricia el cap)*. Vols explicar-me què ha passat?

MANEL: Doncs, abans d'ahir... *(somniaqueja)* La Rosa, la meva bonica Rosa, va marxar de casa!!!! *(es posa les mans al cap i torna a plorar)*

AMANDA: Per què? Vas fer alguna cosa? És per això que et volies confessar?

MANEL: No, si la culpa no és meva...

AMANDA: Ah, no? I doncs de qui és?

MANEL: *(amb el cap cot i una veu molt fluixa, com si fos un nen petit avergonyit, quasi bé que no s'escolta)* Del Barça...

AMANDA: De què?

MANEL: *(igual que abans, però una mica més fort)* Sí, del Barça, el futbol club barcelona!

AMANDA: *(silenci)* Què hi té a veure el Barça?

MANEL: Tot té a veure amb el Barça! Vostè no ho entendria, com la meva Rosa, però és molt més que un club, *(s'aixeca, és posa la mà al cor)* ser del Barça és tenir honor, és... és estimar el joc, estimar l'escut, la bandera, estimar el país, estimar la terra *(cada cop fes fort i amb més emoció)* és un sentiment, VISCA EL BARÇA! VISCA CATALUNYA I VISCA VISCA VISCA EL FUET DE CASA TARRADELLAS!!!!!!!!

(Ell és queda dret amb orgull i els ulls tancats, i fa un sospir com si estigués alleugerit pel que acaba de dir. L'Amanda està quieta com si no es cregués el que acaba de passar.)

AMANDA: Osti nano, ja veig el problema... *(amb veu de impactada, i sorpresa per el que acaba de passar)*

MANEL: Sí, el problema es que la meva Rosa, no entén aquest sentiment, i tampoc entén perquè vaig llençar aquell gerro tant lleig que a ella li encantava, i que vaig llençar contra la tele quan l'àrbitre va pitar falta al pobre Pau Cubarsí, que aquest nano més bon jan i no neix, ah que per cert! Saps que som família jo i el Cubarsí!

AMANDA: Ah, sí? *(rient forçosament)*

MANEL: Sí, perquè el tiet polític del meu cosí de Castelldefels es va casar amb la tieta d'en Biel, que és el germanastre d'en Ferran, que és...

AMANDA: *(tallant-lo)* I dius que no saps perquè es vol divorciar???

MANEL: Bé... li vaig dir mala puta. Però jo li deia al Lewandowski. T'ho juro que li deia al Lewandowski, que per cert està més vago últimament, i la meva Rosa, es va pensar que li havia dit a ella... i.. i.. va fer les maletes i se'n va anar... I ara, sé el que va sentir el Ter Stegen... el nostre capità...

(L'Amanda agafa les seves coses menys la còfia i es prepara per marxar)

MANEL: On vas?

AMANDA: Mira, zero bromes. Jo no he vingut aquí per fer teràpia. He trigat una hora per arribar fins aquí, perquè la Renfe estava col·lapsada i no hi havia trens. He hagut d'agafar no un, ni dos, sinó tres autobusos. He entrat en un lavabo per posar-me el vestit de monja sexy i he fet l'últim tram corrents per arribar puntual a casa d'un paio que li posa calent confessar-se davant d'una monja, que sap perfectament que és una stripper. T'he seguit el rollo amb el mossèn aquest de Granollers, que no sé ni on queda, però fa pinta d'estar lluny, però no pensava que duraria tant. Jo vinc aquí, a fer el número! I llestos! Faig el temps que toca i me'n vaig! De fet, me'n vaig! *(comença a recollir)* I pots estar segur que se't cobrarà el temps extra. El món se'n va a la merda!

De veritat creus...? De què et vols convèncer? De veritat creus que la teva dona t'ha deixat només pel Barça? A tu t'agrada el futbol, no? Doncs deixa de tirar pilotes fora! T'has mirat a tu mateix? Mira't. La teva dona ha fet les maletes i no tens ni idea de per què! Creus que anar dient mala puta a la gent et portarà algun lloc? Ni gens ni mica de reflexió del fet que tu, només tu, no el Barça, hagis pogut fer alguna cosa! Ni una mica de responsabilitat afectiva! El que deu haver aguantat aquesta dona!! No et veus? Fas pena! Aixeca't del sofà i ves algun museu o potser millor al psicòleg, fes algun passeig, fes Yoga, llegeix algun llibre, apaga la tele i dutxa't!! El que em faltava per escoltar! Creus que la millor solució és fer perdre el temps a una altra dona? Creus que perquè jo et vegi plorar canviarà res?

I per si no fos poc, ara ja no hi ha bus i hauré d'agafar un taxi!! Només tinc ganes d'arribar a casa!!

(Ella marxa. Ell sembla que reflexiona. Mira el mòbil.)

MANEL: Merda, m'he perdut la primera part.

(Posa la tele. Sona que Lewandowski ha marcat gol).*

MANEL: Gol, gol, gol!!!! Jo sempre he confiat amb tu Lewandowski!!! Ho sabia!!! Ets un crack!!!

Fl.

Text:

*Lourdes Aguilera Deibe,
Nora Agulló i Font,
Jan David Terricabras,
Martina Fernandez Criado,
Aina Fernández Sala,
Sergio García Descarrega,
Miquel Jiménez Robles,
Lucía Leon Carrizo,
Irina López Serra,
Martina Farreny Márquez,
Jan Martin Carpena,
Estel Medalla Broncano,
Jan Navarro Serra,
Elsa Pardos Gàlvez,
Ona Romera Teruel,
Joan Sànchez Viñallonga,
Natalia Segura Carmona,
Berta Somoza Ramírez,
Aura Vergés i Castells,
i Alma López Jurado.*

1er de Batxillerat de l'Institut Celestí Bellera de Granollers.

Professora: Laura López.

Acompanyats per Alejandro Santaflorientina.

3 D'AGOST

Institut Laia l'Arquera de Mataró

3 D'AGOST

Institut Laia l'Arquera de Mataró

NOI: Jove de 20 anys. Assetjador de Sarrià.

NOIA: 20 anys. Estudiant de Torelló

CONFLICTE: El noi ha assetjat a una amiga de la noia, l'escena narra dos joves de festa on el noi vol lligar amb la noia, la noia sap qui és, i vol donar-li una lliçó.

LLOC: En una festa major

ATTREZZO:

2 gots de xarrups

2 gots de cubates

Telèfon mòbil

Calcomania

Cinturó

Camisa de botó

(És de nit, se sent música, una noia entra a escena, treu el telèfon i truca a algú)

NOIA: Tia! On ets que no et veig?! *(posant-se de puntetes i buscant algú entre el públic)* Val doncs t'espero aquí, estic al costat de la barra. No triguís que ens coneixem! *(Mira el mòbil).*

(Entra el NOI, molt poc borratxo. Es para prou lluny de la NOIA i la mira descaradament de dalt a baix. Ella segueix buscant la seva amiga)

NOIA: *(Adonant-se de la presència del NOI, camina cap a ell)* Ei, perdona, saps on són els lavabos?

NOI: Eiiii, què tal? Com va la festa?

NOIA: Ehh... Bé, bé, els lavabos si us plau?

NOI: *(Bufant)* Està tot ple de gent, no podràs arribar-hi sola. T'acompanyo? *(li posa la mà a l'esquena per dirigir-la)*

NOIA: *(Nerviosa)* Bueno, no cal, estic esperant una amiga meva, no trigarà.

NOI: Si vols em quedo amb tu... Perquè no et quedis sola, i tal. *(S'apropa més a ella)*

NOIA: *(Avergonyida)* Mmm, m'agradaria, però no cal, de veritat. *(Mirant cap a un altre lloc)*

NOI: D'acord no insisteixo, que vagi bé la festa. *(Marxa)*

(Sona el telèfon, és l'amiga de la NOIA, l'agafa)

NOIA: *(contenta)* Tia, acabo de conèixer un noi taan mono... *(Li canvia l'expressió de la cara)* Com, com? Espera, tranquil·litza't... Però... no feia mesos que era fora?... D'acord, com va vestit? *(Somriu?)* Potser t'has confós... Ja m'hi fixaré. Tia, que amb la música no escolto, ves a casa, després et truco *(Penja)*.

(La NOIA guarda el telèfon i va en direcció cap on ha marxat el NOI) (Fosc).

(Se sent "Ding Dong", al centre hi ha el NOI ballant, la NOIA s'acosta des d'una cantonada).

NOI: *(A la NOIA mentre segueix ballant)* La fila és mortal, em sorprèn que hagi pogut entrar en un dels lavabos.

NOIA: *(Riu)* Tinc molta paciència *(li agafa el cubata i hi fa un glop)*.

NOI: I la teva amiga? *(Mirant al seu voltant)*

NOIA: Ha hagut de marxar, no es trobava bé. *(Li torna el cubata)*

NOI: I no has marxat amb ella? Que raro, les ties sempre aneu juntes.

NOIA: Ha agafat un taxi, no viu pas lluny d'aquí.

NOI: Doncs millor, me n'alegro. *(Fa un glop al cubata)*

NOIA: I això per què?

NOI: Perquè així podem ballar. *(L'envolta amb el braç)*

NOIA: Vols ballar amb mi? Potser m'animo *(s'apropa)* qui sap. *(L'agafa i l'apropa cos amb cos)*

(Ballen junts la cançó "Ding Dong")

NOIA: I si demanem un altre cubata? *(Agafa el NOI del braç i l'estira cap a la barra que es troba a l'esquerra de l'escenari).*

NOI: Vinga va! *(es recolza a la barra)* Un ron-cola si us plau.

NOIA: *(Molt contenta i animada)* Que siguin dos! I un parell de xarrups de tequila!

NOI: “Charrups?” “Que de pueblo”. *(Mentre agafa el seu got)* Merci. Ja pago jo *(amb prepotència)*.

NOIA: Gràcies *(Agafa els dos xarrups i li’n dona un a ell)*. Vinga va, a la de tres. Una...

NOI: Dos...

NOIA: I tres!

(El NOI beu, però la NOIA ho fingeix i el llença a terra)

NOI: *(Amb cara de fàstic)* Que fort està això.

NOIA: *(En to de burla)* D’acord, floreta... pensava que aguantaries més.

NOI: Ei, ei, que jo aguanto molt, només dic que aquesta merda està “asquerosa”. Però ja veuràs que un ron-cola “lo arregla”.

(Sona “Diabla”)

NOIA: *(Agafant el got)* Sí! *(Molt efusiva)* Bua, bua, bua!! M’encanta aquesta cançó! Anem a ballar.

NOI: “Dalee”.

(Tots dos ballen molt enganxats mentre el NOI va bevent el seu cubata. Li fa una volta i la mira de dalt a baix. El NOI li diu alguna cosa a l’orella i la NOIAriu. A poc a poc la NOIA descorda botons de la camisa del NOI, es fixa en el tatuatge. El NOI segueix bevent)

NOIA: M’agrada molt el teu tatu *(Mentre segueixen ballant)* Ja te l’has acabat? *(Mirant el seu got)* Vols el meu? És que no m’agrada molt.

NOI: *(Ja una mica begut i trontollant-se)* Home, no el llençarem. Si no te’l beus... “trae” *(li pren el got i hi fa un glop)*

NOIA: Balles bé, eh, m’has sorprès.

NOI: Doncs ara t’ensenyaré “de què” més soc capaç. *(Agafa la NOIA de la mà i l’estira)*

NOIA: *(Rient)* Ah sí? Doncs vine, que anirem a un lloc més íntim.

NOI: “A on anem?”

NOIA: Ara ho veuràs... *(Marxen els dos contents i el noi bastant desequilibrat)*

(Fosc)

(S'encenen les llums, en un espai buit, on no hi hagi cap persona. El NOI i la NOIA entren i es comencen a besar, uns segons després la NOIA mossega amb violència els llavis del NOI)

NOI: *(Tocant-se el llavi, es queixa)* Filla de puta, quin mal!

NOIA: Perdó, m'he passat d'intensitat.

(El NOI bufa, però segueixen besant-se, el NOI comença a tocar-li els pits a la NOIA durant uns segons i baixa fins al cul.)

NOIA: *(Sensualment)* Vols provar una cosa que m'encanta?

NOI: El què?

NOIA: Això... *(Es treu el cinturó i lliga les mans del NOI)*

NOI: "Joder"... "estás juguetona", eh?...*(Riu)*

NOIA: *(El mira amb fàstic i ràbia. Li clava una bufetada)* Ets fastigós, mai més tornaràs a tocar a una dona.

NOI: *(Amb dolor)* Però... "Que coño haces"?

(La NOIA treu el mòbil i busca alguna cosa, li ensenya al NOI una foto de la seva amiga)

NOIA: Recordes a aquesta noia? La vas violar fa uns mesos.

NOI: "Hòstia"... *(Reconeix a la noia)* "Joder"... *(Nerviós)* va ser fa molt això i en cap moment em va dir que parés... es... es va deixar!

NOIA: *(Ajupint-se a terra i agafant-lo del coll)* La vas drogar fill de la grandíssima puta... Ets un violador de merda.

NOI: "Estás puto loca", "¡joder!" *(S'incorpora lluitant, l'agafa i es posa sobre seu retent-la dels braços)* Per què cony t'hi fiques tu?! *(Enfadat)*

NOIA: *(Intentant desfer-se amb força)* Treu-me les mans de sobre desgraciat! *(Li pega)*

NOI: *(Intentant esquivar els cops sense èxit)* Ets una "puta guarra", igual que la teva amiga. Sou unes "calienta pollas" les dues!

NOIA: *(Treu força per tornar-lo a girar i posar-s'hi ella al damunt)* No tens perdó, homes com tu no haurien d'existir en el món!

NOI: *(Estirant-la dels cabells)* Deixa'm anar "joder!" Que es va liar amb mi! Ella volia fer-ho!

NOIA: No! (*Ofegant-lo més fort*) El 3 d'agost vas sortir de festa, vas veure a una noia i vas començar a parlar (*L'ofega encara més fort*) i tu la vas drogar (*Fent èmfasi en el "tu"*).

(*El NOI intenta fugir, no pot*)

NOI: (*Ofegant-se*) Si us plau...

NOIA: (*Cada cop amb més intensitat i ràbia*) La vas portar a un descampat com aquest, la vas violar (*l'ofega més fort*) i la vas deixar allà, feta tota una merda, desgraciat!

(*La NOIA continua ofegant al NOI, el NOI intenta fugir sense èxit, es queda sense respiració i mor. La NOIA es queda paraitzada uns segons, s'aixeca i mira a tot arreu.*)

Li canvia l'expressió i truca a la seva amiga)

NOIA: Tia, ja pots tornar, t'asseguro que no et tornarà a molestar.

(*Sona "Llàgrimes negres"*)

(*La NOIA amb cara furiosa escup al NOI*) **(Mentre la NOIA marxa fade en 10 segons de música i llum)**

FI.

Text:

Martina Arrufat Solà,
Samuel Balis i García,
Sandra Barajas de Leonardo,
Iara Barceló Pimentel-Cavalcante,
Noelia Bolaños Pizarro,
Iker Ceba Pérez,
Jan Estebanell Ortiz,
Aina Fernández Herrera,
Àlex López Fraile,
Jana López Salvador,
Mar Miralles Roca,
Teo Saguillo Güixens,
i Polina Solà Mamkina.

De l'**Institut Laia l'Arquera de Mataró**.

Professora: Núria Colás.
Acompanyats per Sílvia Navarro.

EL REGAL DE TROIA

Institut Garrotxa i
Institut Montsacopa d'Olot

EL REGAL DE TROIA

Institut Garrotxa i Institut Montsacopa d'Olot

(Ell està enmig de l'escenari. Ella asseguda entre el públic. L'Helena es veu nerviosa. No està atenta a la lliçó. Mou la cama ràpidament i el boli amb la mà.)

VICENÇ: Ja podeu sortir al pati. Recordeu fer una recerca sobre què va suposar el cavall de fusta fet pels grecs en la guerra de Troia per la següent classe. *(Diu cridant mentre recull les seves coses.)*

(La Helena s'acosta a en Vicenç)

HELENA: Vicenç puc parlar amb tu?

VICENÇ: Ara no puc, si vols després.

HELENA: És important...

VICENÇ: Si és sobre la redacció, ho acabo d'explicar a classe. Si tens algun dubte em pots escriure un correu.

HELENA: Des de quan ens comuniquem per correu tu i jo? El que t'he de dir és millor que t'ho digui a la cara.

VICENÇ: Què vols dir? Ha passat alguna cosa?

(L'Helena deixa una bossa de paper a la taula d'en Vicenç)

VICENÇ: Què és això? Ara em fas un regal?

HELENA: Obre-la i mira què hi ha a dins.

(En Vicenç obre la bossa i mira el seu interior i veu una prova d'embaràs. Es queda en blanc i no sap què dir. Li torna ràpidament la bossa de manera despectiva)

VICENÇ: Això és broma, no?

HELENA: Em veus amb cara de broma?

VICENÇ: No em crec que estiguis embarassada.

HELENA: Que no ho veus? *(Treu la prova de la bossa, cada cop més nerviosa i enfadada.)*

VICENÇ: De debò que ho estàs? No és un fals positiu?

HELENA: Ho estic, fa tres mesos que no em baixa la regla.

VICENÇ: Segur que és un dels teus xicots...

HELENA: M'estàs dient puta?

VICENÇ: No, jo en cap moment he dit això...

HELENA: I què insinues?

VICENS: Doncs que m'ho dius a mi perquè me n'ocupi.

HELENA: Tu creus que vull que un profe de 40 anys sigui el pare del meu fill?

VICENÇ: Mira, Helena, deixa't estar de tonteries, que ja tinc una vida feta i prou complicada.

HELENA: Ah, clar, perdona, que tu tens una vida molt complicada... No com la meva, amb 17 anys i embarassada d'un senyor de 40 tacos.

VICENÇ: I què vols que faci?

HELENA: Que tinguis cura del teu fill.

VICENÇ: Com?

HELENA: El que has sentit.

VICENÇ: Però... que el vols tenir? *(pausa)* No penses avortar?

HELENA: No, ja no puc avortar, estic de 4 mesos. A més, és el meu fill i jo decideixo què fer.

VICENÇ: En què quedem, estàs de 3 o de 4? *(L'Helena es posa més nerviosa i dubta)*

HELENA: No importa això, el que importa és que el vull tenir.

VICENÇ: *(Canvi de to)* Quants en vols?

HELENA: De què em parles ara?

VICENÇ: Mil, dos mil... Diga'm una xifra.

HELENA: No vull els teus putus diners! Tu creus que el que m'has fet té preu? *(El mira amb cara de fàstic)*

VICENÇ: Tot té un preu en aquesta vida, i això també.

HELENA: No m'ho puc creure! Aquella nit sabies que estava malament i et vas aprofitar de mi.

VICENÇ: Jo no em vaig aprofitar de tu, vas ser tu qui se'm va insinuar.

HELENA: Estic flipant! (*Es desespera i diu que no amb el cap*)

VICENÇ: No ho intentis negar.

HELENA: Com? Tu creus que demanar ajuda al teu professor és insinuar-se?

VICENÇ: Tots dos sabem perquè em vas demanar ajuda.

HELENA: Perdona? Estava passant per un moment familiar molt delicat...

VICENÇ: Si no m'haguessis provocat, no t'hauria tocat mai.

HELENA: Et vas aprofitar de mi!

VICENÇ: Helena... (*s'apropa per calmar-la amb la mà i ella l'aparta*)

HELENA: Et vas aprofitar de mi perquè no en feies prou amb la teva dona i jo estava dèbil.

VICENÇ: A la meva dona no la mencionis!!

HELENA: La teva dona sap que et folles les teves alumnes?

VICENÇ: Com t'atreveixes!

HELENA: Tranquil, si no ho sap ja li diré jo. Així sabrà la mena de persona que té a casa.

VICENÇ: No et convé jugar amb foc, Helena.

HELENA: No tinc res a perdre.

VICENÇ: Podries sortir més malparada del que penses. Ningú et creurà.

HELENA: (*Es toca la panxa*) Tinc la prova aquí mateix.

VICENÇ: (*Es desespera*) Helena, que el tinguis no és una opció. Si aquest nen és de tots dos, la decisió també ho és.

HELENA: T'he dit que no. No vull avortar. (*pausa*) Ara és l'únic que tinc. (*cada cop més molesta*)

VICENÇ: Escolta'm, Helena, ets una noia jove i tens tota una vida per davant. No ho enviïs tot a la merda per aquest petit incident.

HELENA: però.... seràs desgraciat!... Petit incident?! És molt més que això. És la prova què et vas aprofitar de mi.

VICENÇ: ja hi tornem a ser. Però si m'ho estaves suplicant a crits. Les miradetes a classe, les faldilles curtes, sempre l'última a recollir per poder parlar amb mi....

(*L'interromp bruscament*)

HELENA: Ets un miserable! Jo havia perdut el meu pare, em vas dir que em mediqués i jo confiava en tu...

VICENÇ: Ara és culpa meva que el teu pare morís...

HELENA: *(amb veu tremolosa es posa a plorar)* Et vaig dir que paressis. O no? O no t'ho vaig dir?

VICENÇ: Jo crec que ho estàs distorsionant, tu estaves medicada i potser no ho recordes bé. *(L'Helena es toca les butxaques dels pantalons amb nerviosisme per assegurar-se que té el mòbil)*

HELENA: EM VAS DROGAR! Accepta-ho d'una puta vegada.

VICENÇ: Sí, és cert.

HELENA: Llavors ho reconeixes?

VICENÇ: Sigui com sigui, ningú et creurà.

HELENA: Això ja ho veurem.

(Ella agafa el mòbil nerviosa i comença a teclejar.)

VICENÇ: Què fas?

HELENA: Enviat! *(Silenci incòmode)*. No estic embarassada. Però he aconseguit que confessis. Ara tot l'institut té la conversa.

(S'apaga la llum. Final.)

Text:

Queralt Planàs, Júlia Calvo, Xènia Antiga, Iona Collmalivern, Mar soler, Tamanpreet Bhagtana, Olívia Iglésias, Núria Bacardit, Laura Picart, Joana Trullàs, Martina Malagelada, Paula Planagumà, Hawa Sibi, i Aina Martos.

De l'Institut La Garrotxa d'Olot

Lia Aragay, Ona Araiz, Guillem Fontàs, Emma Marull, Roger Prat, Ivet Ricart, Kadijatou Sillah, Liliana Urpí, Adriana Vidal, Laia Fierro, Dunya Jabrou, Saba Liparteliani, Primal Sidhu, Navjot Singh, Ernest Viñals i Jordi Figueras.

De l'Institut Montsacopa d'Olot

Professores: Dolors Olivé i Anna Martí.

Acompanyats per Alejandro Santaflorientina.

EL SECRET DEL BOLLI CAO

Institut Gabriel Ferrater de Reus

EL SECRET DEL BOLLICAO

Institut Gabriel Ferrater de Reus

NOI: Pare. Homofòbic/ Fatxaleco

NOIA: Filla. Adolescent 17 Lesbiana.

QUÈ PASSA? A la noia no li baixa la regla i el pare creu que està embarassada.

ON PASSA? Supermercat.

ATREZZO:

Cistell amb rodes d'àvia (Frida)^o Paquet de bollicaos (Natàlia) Xampú (Frida)

Mòbil

Bossa de patates (Mariona)

AUDIO: Audio Whatsapp Isabel (Rosa)

(Tots dos caminen pel passadís del supermercat. El Pablo empeny el carro amb una mà i amb l'altra mira constantment el mòbil. La Rosa camina al seu costat, arrossegant els peus. L'ambient és clarament distant i tens.)

PABLO: *(Mirant el mòbil)* Què falta de la llista?

ROSA: *(Amb desgana, mentre es treu la llista de la butxaca)* No ho sé... no ho he ratllat.

PABLO: *(Amb un to teatral)* Hòstia, Rosa! Una feina que tenies! Mira, no és per fer-te la xapa, però és que... la vida va de fer coses, saps? Jo, a la teva edat, ja treballava amb el teu avi al taller. Tu, mentrestant, què fas? Dormir, menjar galetes i criticar tot el que t'envolta.

ROSA: *(Interrompent-lo, seca)* Papa, ja t'he dit que no vull ser fustera. I que a mi no em mola l'esclavització infantil.

(El Pablo ignora el comentari i mira fixament la llista que la Rosa li acaba de passar.)

PABLO: D'acord, va, comença a dir què falta i jo et dic si ho tenim o no. Així no hem de fer més viatges.

(La Rosa es posa a llegir la llista amb una actitud passiva-agressiva.)

ROSA: *(Amb una veu monòtona)* Patates.

PABLO: *(Alçant una bossa de patates del carro com si fos un trofeu)* TENGUI!

(La Rosa el mira amb una barreja de ràbia i vergonya.)

ROSA: *(Amb sarcasme)* Bravo, papa, increïble. Ara, el teu premi Nobel de la compra. Caldo ecològic del que li agrada a la puta madrastra malvada.

PABLO: *(Aturant-se de cop)* TENGUI! Què has dit?

ROSA: *(Mirant-lo amb cara d'innocència fingida)* Res, papa, he dit "pastanagues".

PABLO: *(Amb cara d'escepticisme)* No has dit pastanagues. Has dit alguna cosa de l'Isabel.

ROSA: Que no, papa, que se't fiquen idees al cap. Això són les teves conspiracions del Telegram. Què passa, ara la Isabel és una infiltrada russa?

(El Pablo obre la boca per contestar, però decideix ignorar-la. Fa un gest amb la mà com dient "ja m'ho explicaràs després".)

PABLO: Mira, parlant de la Isabel. M'acaba d'enviar una nota de veu.

(Sentim la nota de veu:

ISABEL: *Hola, mi pequeñito bonsai, mi todo, mi terroncito de panela, perquè sucres no eh, que van ultraprocessats. Em podries comprar la soja texturitzada, porfi plis? Compra'm també compreses, però d'aquelles ECO de Naturitas eh, que si no m'agafen urticàries i no podem fer allò que t'agrada tant a la nit... Ja que estàs, compra-li un xalequitu al Moxi que ja refresca i a més, passa a buscar el salmó però importantíssim que sigui de la nevera de l'esquerra que és el car que no té microplàstics.)*

PABLO: *(respon el missatge)* Sí, mi brocolín ecológico, no et preocupis que jo t'ho compro tot.

ROSA: Hòstia, veus com esta puto loca? Com li ha de comprar un xalequito al gat?

PABLO: Va, passa de la Isabel. Què més fa falta?

ROSA: *(Llançant un sospir dramàtic)* Xampú.

(El Pablo, sense mirar gaire, agafa un xampú de marca blanca i el tira al carro fent un tir.)

ROSA: *(Amb els ulls oberts com plats)* Papa, aquest no!

PABLO: *(Confós)* Com que no? És xampú, no?

ROSA: És xampú, però és una porqueria. Aquest em deixa les puntes més seques que el pantà de Sau!

(El Pablo agafa el xampú del carro i el canvia per un altre. Tots dos continuen caminant pel supermercat. L'ambient és cada vegada més tens. El Pablo empeny el carro amb més força del necessari, fent que les rodes cruixin de tant en tant. La Rosa continua amb el seu aire de "estic-per sobre-de-tot-això".)

PABLO: *(Intentant trencar el silenci)* D'acord, també falten tampons?

ROSA: *(Mirant la llista amb desgana)* Què dius, papa!

(El Pablo s'atura en sec al passadís, deixant anar el carro amb un moviment brusc. La Rosa, que no s'ho esperava, gairebé s'entrebanca amb el carro.)

PABLO: Però si no en queden.

ROSA: *(Amb sarcasme)* Sí, però no em calen.

PABLO: *(Confós i nerviós)* Però... si no necessites tampons, vol dir que... no sé... no estaràs embarassada, oi?

(La Rosa es queda mirant-lo amb cara d'incredulitat, com si el seu cervell s'hagués apagat temporalment. L'escena sembla congelada durant uns segons fins que esclata a riure de forma descontrolada.)

ROSA: *(Amb llàgrimes als ulls de tant riure)* Què?! Embarassada? Papa, estàs loco o què?

PABLO: *(Amb un to defensiu)* No riguis! És una cosa molt seriosa! Si no t'ha baixat... Mira, aquestes coses passen. I no seria la primera vegada que una adolescent com tu se'n va de festa i... ja m'entens!

ROSA: *(amb to executiu)* Papa, no estic embarassada. Punt. Podem acabar de comprar? *(De sobte, la Rosa agafa un paquet de bollicaos)* Papa! Mira aquests bollicaos, els podem agafar?

PABLO: No dona, que estàs tot el dia menjant dolç!

ROSA: Vinga, va... Que ja saps que jo soc molt "bollera" ...

PABLO: Bollera? I això què és? Us inventeu unes coses els adolescents avui dia...

ROSA: Vés, que m'agrada molt la bolleria, papa, que a més fa molt que no em menjo un bon bollicao i m'apareixen fins i tot en somnis... *(S'ho imagina amb cara de somiatruites.)*

PABLO: Bueno, bueno... si et fa gràcia comprar bollicaos... Pero que no els vegi l'Isabel.

ROSA: Ah! I també podriem passar pel passadís on hi ha la roba! He vist unes camises de quadres negres i vermelles molt xules. *(ho diu amb doble intenció)*

PABLO: Però a veure! Què volen dir tantes demandes d'aquestes? Si mai a la vida t'has vestit amb camises de quadres!

ROSA: Papa, ja va sent hora de refrescar l'armari, que està passat de moda.

PABLO: Ostres, però entre els bollicaos i la camisa... a la Isabel no li agradarà. Per què millor no t'agafes un vestidet?

ROSA: A veure, ni que fos l'Angelina Jolie, papa! Que jo això dels vestits... bueno, veure'ls posats si, pero portar-los no... *(ho diu entre rialletes)*

PABLO: *(mig ofès i sorprès)* Però Rosa, per favor, eh! No em vinguis amb tonteries d'aquestes!

ROSA: Pero bueno, papa, si a tu també t'agraden les noies!

PABLO: *(queda parat, i confós)* Com?

ROSA: Que sóc lesbiana papa, que no t'enteres del clima!

(El Pablo es queda completament immòbil. Si estigués en una pel·lícula, es veurien els engranatges del seu cervell oxidat intentant processar la informació. Finalment, alça una mà com si hagués sentit malament.)

PABLO: Perdona, què?

ROSA: Doncs això, que sóc LESBIANA *(posant èmfasi en la paraula)*. T'ho dic així, clar i directe, perquè no t'exploti el cap.

(El Pablo la mira fixament, incrèdul. Mou els llavis per dir alguna cosa, però no surt cap so.)

PABLO: *(Amb la veu tremolosa)* Però... què vols dir amb... lesbiana?

ROSA: Que si no em baixa la regla, no és perquè estigui embarassada. És perquè m'ho faig amb noies, i a més, estic estressada gràcies a tu i les teves paranoies.

PABLO: *(Encara processant)* Però... però si no t'agraden els nois... aleshores... què passa amb el fill del carnisser? Sempre et mira com si li haguessis robat el cor!

ROSA: *(Amb sarcasme)* Ai, papa, tens raó. Ara mateix deixaré de ser lesbiana només perquè al Manel li agrada com compro embotits.

PABLO: *(xiuxiuejant)* Para de dir lesbiana que tothom t'escoltarà.

ROSA: El què? LEEEESSS

PABLO: Calla!

ROSA: BIIIIII

PABLO: Rosa, no!

ROSA: AAAAAAAAAA

PABLO: Uf, Rosa m'estàs cansant, eh!

ROSA: NAAAAAAAAAAAA! LESBIANA! LESBIANA! LESBIANA!

(Li tapa la boca com pot i ella comença a riure, mentre que el pare està mort de vergonya)

ROSA: No veus, papa, que a ningú li importa?

PABLO: A mi m'importa.

ROSA: T'importa a tu o a la zorra de la Isabel?

PABLO: *(Murmurant)* Lesbiana... Clar, clar... Això no sortia a cap dels manuals de pare perfecte.

ROSA: Segur que tampoc sortia abandonar la teva filla per la nova novia. I bé que ho has fet.

PABLO: Què dius? *(girant-se cap a la Rosa amb ràbia, agafa a la Rosa del braç i comencen una mini baralla d'empentes)* Estic fart de tu!!

ROSA: Para!!! Que tu estàs fart de mi? Doncs jo estic cansada de la teva ment tanca-da i del teu comportament misogin retrògrad masclista, que segur que a les últimes eleccions vas votar a Vox. I si també estic cansada de la Isabel, que no veus que només et vol pels diners? *(amb veu irritant)* Que es va a fer les ungles cada setmana i es posa botox cada puto més. Que és una madrastra malvada!

PABLO: Cal que a cada discussió que tenim posis la Isabel al mig? Si no et cau bé et fots, perquè jo me l'estimo més que a ningú.

ROSA: *(dolguda)* O sigui que t'estimes més a aquella bruixa que a la teva pròpia filla?!

PABLO: Això jo no ho he dit.

ROSA: Ho acabes de dir, *maricón*.

PABLO: A mi no em diguis *maricón*, com t'atreveixes a insultar-me d'aquesta manera!

ROSA: L'insult és que estimis més a la Isabel que a mi, que no m'acceptis si et dic que soc lesbiana, i que et prenguis *maricón* com un insult!

PABLO: És que no és normal...

ROSA: Com que no és normal? Si ara s'ha descobert que tots som una mica bi-sexuals.

PABLO: Bisexuals? Això és cosa de frescos (*crident a una dona del fons*) Escolti, vostè sí, la de la camisa arrugada, també és bisexual!? I vostè senyor que li brilla la calba, també és bisexual? Estic envoltat de degenerats?!

ROSA: Papa, com li pots dir això a la gent?

PABLO: Però si has començat tu dient que tots som bisexuals amb el teu discurs feminazi.

ROSA: Però que dir que ets bisexual no és un insult, en canvi, dir-li a una persona que li brilla la calba, sí. (*minipausa i ara li parla rient*) Bé, encara que ara que ho dius, sí que li brilla la calba. (*tots dos riuen, pausa continuen caminant pel passadís*).

PABLO: A la iaia no li diguis, eh, que li agafaria un "suponciu".

ROSA: La iaia ja ho sap, i saps què? Ella de joveneta es veu que a l'escola de monges que anava, n'hi havia una amb la que es va liar i tot!

PABLO: Què dius?

ROSA: M'ho va explicar ella, no invento res. Pregunta-li si vols.

PABLO: És que això són modes que teniu els joves.

ROSA: Ah, llavors tu de jove també...

PABLO: Mmm, a veure jo a la mili, em duto amb homes i se te'n van els ulls, inevitablement.

ROSA: I això ho sap la Isabel? Doncs no entenc perquè has reaccionat d'aquesta manera, si tu també has jugat de jove. Deu ser per la pelandrusca de la madrastra malvada que tinc que et menja el cap amb coses de nazis religiosos.

PABLO: Però pots parar ja d'odiar-la tant? Què et passa exactament amb ella?

ROSA: Mira, papa, quan tu no hi ets, em fa ser una "chacha", netejant-li la merda del té matcha ecològic. Un dia, em vaig comprar una revista d'aquelles guarres amb noies sexis i quan la va descobrir em va començar a cridar i a llençar totes les coses de la meva habitació. Un altre em va veure amb ulleres d'haver estat estudiant i em va perseguir amb una agulla per posar-me bòtox. Com una boja! Que no veus que des que està amb nosaltres no hi soc gens a casa? Perquè odio com em tracta a mi, però tampoc suporto veure com et tracta a tu! No ho veus, papa? Que no et deixa menjar carbohidrats i a mi m'encantaven els raviolis a la carbonara! I ja no vesteixes com sempre, ara vas amb aquests pantalons que t'estrenyen el cul i no deixen respirar els teus turmells. Que no t'adones que ja no ets tu mateix? Quan fa que no sortim a fer un gelat? O que no surts amb els teus amics a fer la birra birreta dels divendres? Crec que fins i tot, t'estàs quedant calb, com aquell home d'abans.

PABLO: Escolta, filla, no permetré que parlis malament de la Isabel! Ella és molt bona persona, m'estima i està intentant tenir una bona relació amb tu però el problema és que ets una immadura i no veus aquestes coses.

ROSA: Papa, no és així, aquí la dolenta és ella, em tracta molt malament i quan tu estàs mirant canvia de cara i em parla bé.

PABLO: Rosa... No comencis. Sigues més adulta.

ROSA: Papa, que no t'adones que la Isabel t'està fent mal?

PABLO: Que no filla, que no pots dir aquestes fal·làcies sense tenir proves del que dius.

Rosa: Que no tinc proves? Ara veuràs...

(La Rosa li ensenya el mòbil, exactament la conversa que te ella amb la Isabel)

Rosa: Papa, ho veus? Aquí, aquest dia, em va deixar sola a Barcelona i va marxar sense avisar. Vaig esperar 2 hores a que em contestes. Aquest dia em va dir que tant de bo tu, papa, no m'haguessis tingut.

PABLO: Perquè no m'has dit mai aquestes coses? I perquè les dius ara?

ROSA: Perquè ja és hora que te'n adonis de qui tens el teu costat. Papa, la Isabel no et mereix, a part no et deixa comprar el que vols. Sempre t'està dient el que ella vol.

PABLO: Però ara que ho dius, potser tens raó. Mira, intentaré parlar amb ella d'aquest tema, reconec que des de que estic amb ella no he estat gaire per tu, intentaré fer-ho millor a partir d'ara. Vols anar a fer un gelat?

ROSA: Doncs, papa, em sembla bona idea pero prefereixo una birra.

PABLO: Vinga, va.

ROSA: Tomaaaa! Espera, espera de debò em puc agafar una birreta per mi???

PABLO: Fes el que et doni la gana.

(La Rosa marxa corrent)

PABLO: ROSAAAAAA!! Aturat un moment, les lesbianes podeu beure alcohol??

(Fosc)

Text:

*Irene Almazán Franco,
Frida Artés Nogués,
Natàlia Carmona Llurba,
Aniol Cañisá Martín,
Angela Dominguez, Martin,
Fiona Mestres Aragonès,
Inara Kennes Tena,
Neus Moreno Busom,
Rosa Puig Blay,
Abril Rodriguez Mateo,
Valeria Valen Tomás,
Mariona Rullo Fusté,
i Júlia Travieso Mármol.*

De l'Institut Gabriel Ferrater de Reus.

Professora: Lorena Casals.

Acompanyats per Sílvia Navarro.

***A-VERGES* ENDGAME**

IES Angeleta Ferrer

A-VERGES ENDGAME

IES Angeleta Ferrer

LLUÍS: 32 anys Militar Verge Innocent. La va conèixer en un supermercat abandonat quan ja havien passat uns mesos des de la catàstrofe (Virus mortal que va acabar amb els humans menys ells per algun motiu dels seus cromosomes.)

SANDRA: 27 anys Científica Decidida

CONFLICTE: Fa 5 anys que viuen sols perquè la raça humana es va extingir. Un dia, discutint, com sempre, la Sandra treu el tema de la reproducció. Llavors, en Lluís es nega a parlar del tema i comencen a discutir.

LLOC: En un búnquer, el seu refugi.

ATREZZO

Màscara de catwoman

Espelmes

Llibreta

Ràdio/altaveu

Ampolla amb ram de flors

Cossi de roba

Coixeneres

ÀUDIO: Track Careless whisper + Avengers Intro— alumnes— enviar a Sílvia màxim el 18/3

(En Lluís està fent flexions al terra del búnquer, suant, amb cara de concentració. El búnquer és petit, desordenat, amb caixes de menjar apilades en un racó i una taula de fusta amb eines. La Sandra està asseguda a taula, mirant una llibreta amb notes, concentrada amb els seus experiments.)

LLUÍS (*bufant:*) Trenta-set, trenta-vuit, trenta-nou...

SANDRA (*sense aixecar la mirada del quadern:*) Fes-ne quaranta i para. M'estàs desconcentrant i no puc analitzar bé les noves fórmules.

LLUÍS (*parant i incorporant-se, orgullós:*) Quaranta! Això és disciplina militar, Sandra. (*Flexiona els bíceps al públic*) Jo soc el múscul i tu el cervell, hem d'entrenar els dos per igual, però jo he d'estar sempre preparat, sempre alerta! (*posició militar, mà al front.*)

SANDRA (*sarcàstica*): Sí, alerta per si ens ataquen les llaunes de mongetes o el ventilador del sostre decideix matar-nos. Espero que entenguis que els meus intents de desenvolupar un nou vegetal per alimentar-nos tenen molta més importància que el què fas tu.

LLUÍS (*indignat*): Sí, home! Fliparàs quan hagi de defensar-te sense mi.

SANDRA: T'he vist 1.820 dies fent cinquanta flexions diàries i continues prim com un espagueti, desafiant totes les lleis de la biologia.

LLUÍS (*ofès*): Mentida. Estic súper catxes, com tot bon superheroï (*es posa en posició d'heroï amb els braços aixecats*). Un bon físic és essencial. Mai saps què pot passar. (*mentre fa esquats lentament*.)

SANDRA (*fent una volta amb els ulls*): Lluís, estem tancats en aquest búnquer des de fa cinc anys i ningú ha trucat a la porta, ningú ens ha robat el menjar, i, si et tranquil·litza, ningú ens ha atacat. A part del virus, és clar.

LLUÍS (*para de fer esquats i es dirigeix a Sandra*): És justament per això que no podem refiar-nos. I si el virus evoluciona? I si apareixen zombis? (*actua com si tingués una pistola i mira al voltant alerta*.)

SANDRA (*irònica es posa dempeus*): Zombis. És clar. Ara resulta que hem de tenir por dels zombis. Ja veig que el sopar d'avui seran paranoies acompanyades amb patates.

LLUÍS (*defensant-se*): No es pot descartar res en aquesta situació. A més, no tenim armes per defensar-nos. (*èpic i motivat*): JO, soc la teva única defensa, JO, soc l'única arma, el teu salvador. Tot és una possibilitat real!

SANDRA (*tancant el quadern amb força*): Lluís, saps el que és real? Que hi ha un 98,753% de probabilitats de ser els dos últims humans al planeta i que si no fem res, aquí s'acaba tot.

LLUÍS (*confós*): Tot? A què et refereixes?

SANDRA (*directa*): Que ens quedem aquí sols fins que ens morim. Que no tenim cap companyia, a part de les 560 bosses d'escombraries que hem acumulat els últims cinc anys. (*seriosa*): Lluís, som els únics que podem salvar la humanitat.

LLUÍS (*motivats, mentre es posa en la pose de Spiderman i fa els seus gestos*): Salvar-la? Com? Vols que activi els meus superpoders?

SANDRA (*sarcàstica. Riu, li dona una petita empenta:*) No, Lluís, no cal que et converteixis en cap superheroi, el que cal és que t'asseguis i escoltis (*pausa, l'agafa de la mà i el fa seure a la cadira del seu davant.*) Hem de parlar de reproducció.

LLUÍS (*petant a tossir i fent un bot de la cadira:*) Com?! (*fluixet com si fos un secret, com si fos una missió especial.*) Reproducció?!

SANDRA (*s'aixeca i s'apropa al Lluís coquetejant i tocant-li el braç*) Sí, Lluís, reproducció, sexe, tenir fills, salvar la raça humana. (*pausa*) Ho entens o et faig un esquema?

LLUÍS (*nerviós, es gira i fa estiraments amb el braç que l'hi ha tocat*): Jo... No... Això és massa complicat, no creus, Sandra?

SANDRA (*vacil·lant*): Complicat? Lluís, que mai t'han explicat el procediment tècnic? Si vols, t'ho explico detalladament. (*al públic*) Els homes tenen els gàmetes masculins, els espermatozoides. Les dones, en canvi, tenim els gàmetes femenins, els òvuls. Quan un home i una dona tenen sexe, on intervingui la penetració, i hi esdevé una ejaculació...

LLUÍS: (*Interromp*) No, no, no! Prou d'aquestes tonteries. El meu cap ha de reservar memòria per a tècniques de supervivència!

SANDRA: Lluís, no té sentit la supervivència si no ens reproduïm!! Mira, tot just avui estic en la fase d'ovulació. És el dia perfecte per tenir fills.

LLUÍS: Avui?

SANDRA: Sí. Ara mateix.

LLUÍS: Uï, no, no...

SANDRA: (*Interromp:*) Com que no? Vinga, va. (*s'apropa seductorament.*)

LLUÍS: No, no, m'has d'avisar amb temps. Que... és que no he fet cap entrenament!

SANDRA: Entrenament?

LLUÍS: Sí, és clar. Necessito una setmaneta per exercitar-me una mica. O potser més...

SANDRA: Hòstia, tio, a veure si arribaré a la menopausa abans que acabis.

LLUÍS: Home, no. Però un heroi s'ha de preparar adequadament.

SANDRA: Deixat de tonteries, Lluís. S'ha de fer lo abans possible.

LLUÍS (*encara més nerviós, tremolant, seu*): Però... i si no funciona? I si el nadó surt estrany?

SANDRA (*rient, seu*): Estrany? Què vols dir?

LLUÍS: No sé, potser... amb tres braços!

SANDRA (*aguantant-se el riure*): Perfecte! Així fregarà plats més ràpid. Tenim tantes piles de coses brutes...

LLUÍS: (*S'il·lumina, se li ha acudit una excusa, s'aixeca.*) Ah! No crec que pugui fer-ho aquí. El llit està brut... I a més... (*Buscant més excuses perquè la Sandra no sembla convençuda*) He fet massa exercici, no crec que tingui energia suficient.

(*La Sandra se'l mira. No està convençuda de les excuses que ha utilitzat en Lluís.*)

LLUÍS: Emm... i no tenim preservatius, imagina't que agafem algun tipus de malaltia. Un superheroi malalt és del pitjor que ens pot passar.

SANDRA (*encara sorpresa per la notícia*): I per què necessitem els preservatius? Si els utilitzem no avançarem, no te n'adones?

LLUÍS (*indignat*): Sandra! Que no faig broma! Jo... jo no estic preparat per això, jo prefereixo acabar la maratón d'Avengers, saps?

SANDRA: Però quantes pel·lícules et falten?

LLUÍS: Emm... 28.

SANDRA: No tenim tant de temps! Lluís, escolta'm: ja tens 32 anys, ni que fos el teu primer cop, entres, fas la feina i surts.

LLUÍS (*s'empassa la saliva nerviós i es posa a pensar*): No és això... És que... Mira, potser amb un sopar bo estaria més còmode.

SANDRA (*Indignada*): Sopar bo?! Ei, que les meves verdures són increïblement nutritives.

LLUÍS (*torna a fer esquats amb cames tremoloses*): No, no vull dir que sigui dolent, no és això, de veritat. Vull dir... Un sopar més còmode... Més... Romàntic, potser.

Sandra (*s'aixeca, amb cara de sorpresa, es posa les mans a la cintura*): Ahhh, doncs si així ho vols, cuinaré l'últim pollastre que ens queda i el puc acompanyar amb la nova prova que he fet d'espínacs extra-vitamínics. (*hi ha una pausa, es miren, ell no està motivat*) I posaré un parell de llumins a la taula per crear aquest ambient "romàntic".I... (*Ella prem el boto de la ràdio. Sona "Careless Whisper de George Michael" en un radiocasset*).

LLUÍS: Però aquesta música... és massa...

SANDRA: (*rebufa i canvia la música per la intro d'Avengers*) Millor? (*Lluís es posa dempeus i fa poses de superheroi al ritme de la música.*)

LLUÍS: Ai, Sandra com em coneixes... però no, no! (*atura la música.*)

SANDRA (*rient:*) Que graciós ets a vegades. Vinga va, sopem i anem al llit. (*pausa, amb un to seductor:*) Tu i jo.

LLUÍS (*preocupat, es posa les mans al cap:*) Sandra, he dit que no ho sé. A més, un superheroï com jo, no pot fer aquest tipus d'actes sense haver salvat la ciutat abans.

SANDRA (*riu encara més fort:*) M'encantes Lluís, tens una imaginació impressionant quan vols (*pausa.*) A veure, crec que puc oferir-te una cosa que t'animarà. (*S'aixeca i se'n va al racó a buscar alguna cosa.*)

LLUÍS (*amb veu tremolosa i seient en una cadira:*) Però, Sandra... és que et vull dir una cosa, però... És que jo i el meu amiguèt d'aquí a baix no...

SANDRA (*l'interromp:*) No pateixis pel tamany, home. (*fent mesures amb les mans*) N'he vist així de grans i així de petites... He vist de tot Lluís, fes-me cas que no em pot sorprendre res.

LLUÍS (*frustrat:*) Tampoc és això Sandra (*pausa.*) Diguéssim que la meva pistola ultrasònica de superheroï... Mai ha entrat en una funda d'aquestes que tenen les noies, suposadament.

SANDRA (*esclata a riure, atura allò que estava fent i mira al Lluís sorpresa.*) Perdó, Lluís, però no m'ho esperava això.

LLUÍS (*enfadat, es posa dempeus i fa gestos de superheroï:*) No te'n riguis, Sandra. És que jo trobo que en aquest tipus d'actes falten batalles, persecucions i frases èpiques...

SANDRA: I tant que ric, amb 32 anys i mai has tocat una dona? Vinga, home, no m'ho crec. (*Pausa, mentre el mira de dalt a baix*) bueno amb la teva personalitat pot ser, però alguna cosa has d'haver fet.)

LLUÍS (*estressat:*) Que no, Sandra!! Mai he fet res.

SANDRA (*s'hi apropa amb curiositat:*) Tampoc t'has tocat l'ocell?

LLUÍS (*amb cara de perdut:*) Per què voldria tocar un ocell? No entenc que té a veure amb el que estem parlant.

SANDRA (*una mica emprenyada i cansada:*) La pastanaga, mai l'has pelat?

LLUÍS (*atabalat:*) I ara que tenen a veure les verdures, noia? Clar que he pelat pastanagues, però què té a veure amb tot això!!

SANDRA (*s'allunya amb cara d'emprenyada, es gira i li crida:*) Tio que si t'has tocat la polla, hòstia!

LLUÍS (*espantat pel crit de la Sandra:*) Ahh...(avergonyit) no. Nosaltres els superheroï només utilitzem el cor, el cap i...

SANDRA (*tractant de calmar-lo:*) A veure, crec que hi ha una cosa que et pot convèncer.

LLUÍS (*s'apropa a ella amb curiositat i por:*) Qu-Quina Sandra?

SANDRA (*es gira, torna on abans buscava alguna cosa, es posa un antifaç negre i es torna a girar mirant cap al públic:*) Rawrrrr...

LLUÍS (*sorprès i fascinat:*) Ah! Catwoman!

SANDRA: (*seductora:*) Hola, Lluís... (*allargant la "s"*)

LLUÍS: (*va marxant i es dona un cop contra la taula, es queda al costat de la taula*
Ostres, Sandra...

SANDRA: (*li posa el dit als llavis, fent-lo callar:*) Xxxxxt, Catwoman.

LLUÍS: Sí, perdó, Catwoman...

SANDRA: M'has decebut, Lluís... (*ronroneja.*)

LLUÍS: Però, és que jo no sé si puc...

SANDRA: Un superheroi hauria de salvar el món... (*Camina pel darrere d'en Lluís, acariciant-li les espatlles.*)

LLUÍS: Sí, però...

SANDRA: Et faig por? (*Es fa la sorpresa.*) No t'agrada? (*amb tristesa falsa*) Ets més de Marvel.

LLUÍS: Doncs sí, però... no és això...

SANDRA: No vols salvar el món amb mi perquè no soc de Marvel.

LLUÍS: A veure, podria fer una excepció. Batman m'agrada molt, saps?

SANDRA: No, no vols... (*falsa tristesa intentant fer-li llàstima*)

LLUÍS: Sí que vull! (*Sorpresa del que ell mateix ha dit. Tus i es recomposa*) A veure, vull dir que podria intentar-ho, si tant insisteixes...

SANDRA: De debò? (*Fent-li ulls*) Em faries aquest favor? Ets tan bo...

LLUÍS: (*fardant*) Bueno, què puc dir... Soc un superheroi.

SANDRA: Quina meravella, Lluís (*s'apropa al noi i l'abraça per les espatlles. Ell se separa d'ella lentament i s'apropa a l'interruptor dels llums.*)

LLUÍS: No, Lluís, no. Jo, soc la foscor. (*Fosc*) Jo, soc Batman.

SANDRA: (*Riu suaument:*) Ai, Batman... vine cap aquí.

LLUÍS: I ara què?

SANDRA: Ens traiem la roba...

LLUÍS: *(Repeteix el que a dit la sandra en veu més baixa, xiuxiuejant, seguint les instruccions)* Ens treiem la roba...

SANDRA: Au! Em trepitges!

LLUÍS: Perdó, perdó. A veure...

SANDRA: Va, treu-me això.

LLUÍS: Si. *(ho intenta)*... ehm.. no..no puc...

SANDRA: Ja ho faig jo... ara. Deixa'm ajudar-te amb això...

LLUÍS: Au! Ves amb compte amb les ungles, Catwoman Ai, au...

SANDRA: *(burleta)* Va, que ets Batman. Ho pots aguantar.

LLUÍS: És clar que sí, superfort i superràpid, jo ja estic preparat, Catwoman!

SANDRA: Ja?... Ah... doncs vinga, va.

LLUÍS: Com ho faig?

SANDRA: *(lentament)* Ensenya'm què fa la teva espasa mega-sònica, Batman.

LLUÍS: Pistola mega-sònica.

SANDRA: Sí, perdó.

LLUÍS: *(rebufa:)* A veure, que vinc. Un, dos Tres! A la Batcova! Uf, uf, ai, ai *(silenci)*. Ja estic! *(Llums.)*

SANDRA: Ja?

LLUÍS: Clar! Ja t'ho he dit *(es posa un jersei)*, soc super fort, super eficient, super ràpid.

SANDRA: I super-verge

(Fosc Final)

Text:

*Martí Civit Marcet,
Hannah del Baño Sañe,
Eneko Marañón Catalá,
Ferran Roca Osete,
i Martina Rovira Villanueva.*

De l'Institut Angeleta Ferrer de Sant Cugat del Vallès.

*Professora: Judith Luchett.
Acompanyats per Sílvia Navarro.*

TRENDING GOSHI

Institut Dolors Mallafré i Ros
de Vilanova i la Geltrú

TRENDING GOSHI

Institut Dolors Mallafré i Ros de Vilanova i la Geltrú

LARA: Noia argentina, parella de l'Oriol. Es creu influencer vegana. Estima per sobre de tot el seu gos, la Nina.

ORIO: parella de la Lara. L'acompanya en els seus Tiktoks, com a duet vegano, Dos veganos muy veganos.

(La Lara i l'Oriol es troben asseguts a la taula d'un restaurant i inicien un live a Tiktok)

LARA: *(comença el live)* Ahí estamos, esperem uns minuts que es connecti la gent.

ORIO: Hola, bon dia *veganeaters*. Us saludem des del vostre compte preferit: *Dos veganos muy veganos*. Com esteu?

LARA: *¿Cómo andan chicos y chicas?* Estem a un restaurant *buenisimo*, en uns minuts, quan siguem més seguidors connectats, *les contamos*. Mireu estem amb la Nina, *obvio, ella siempre con nosotros*. Nina, digues hola!!!! *(Li mouen la poteta sim-bolitzant una salutació)* Molt bé, boniqueta. *(No para fins que l'Oriol la talla.)*

ORIO: Va, Lara, baixa la gossa de la taula, que ens està mirant tothom. *(Es posa a parlar a la càmera)* Bueno, nois, estem al *Taka-Ñam*. Mireu. *(Gira el mòbil)* Quina ambientació més natural. I a més, té una carta molt variada i molt menjar vegetarià.

LARA: *Como ya saben, nosaltres sempre vegetarians! Asado sin carne, solo tofu y verduras.*

ORIO: *Ay, un comentario. (Llegeix del directe: Ya me joderia ser argentina y no comer carne. Falsa argentina!!!!)* A veure nois, no enteneu que aquesta decisió és la millor que pot prendre una persona en la vida, els animals també són éssers vius.

LARA: *(Llegeix del directe: Los animales estan para comerselos...).* Bueno, mejor nos *callamos y ponemos buena cara...*

ORIO: Bueno, mirem la carta, que ens han dit tots els nostres amics que es el millor japonès vegà que hi ha a tota Barcelona.

LARA: A veure què demanem. Jo crec que optaré per alguna cosa ben verda. Mira, aquí hi ha una amanida de kale amb llavors de chia i salsa de mango... mmm, *debe estar buenisimo!*

ORIO: *(mirant la carta)* Jo crec que tiraré pel poke bowl de tempeh i alvocat... o es-

pera, espera! Tenen una burger de seitan amb formatge vegà...! Uf, que complicat decidir-se!

LARA: *(A la càmera)* Imaginan comer sin el sufrimiento animal i que a sobre estigui deliciós?

ORIOL: Ei, més comentaris! *(Ilegeix comentari del directe)* "Eso no llena nada, después te tienes que comer un bocata." Ai, senyor... encara hi ha gent que no entén que això alimenta molt més que un filet de vedella.

LARA: Exacte! Menjar vegetal és energia neta, vibracions bones, *colon despejado, aura pura* i sobretot...

ORIOL: *(La talla)* ...sobretot, és no tenir el colesterol pels núvols als trenta!

LARA: *(Riu)* Bueno, demanem que jo ja tinc gana.

(Comencen a fer la comanda a la tablet.)

ORIOL: Bueno, jo vaig un moment al lavabo. *(Deixa el mòbil a la taula i s'aixeca.)*

LARA: *(es queda sola amb la càmera i somriu)* Chicos, ahora que Oriol se fue, puc dir-vos que... *(mira el mòbil de l'Oriol i bufa enfadada, silenci. Lara intenta dissimular i aprofita per patrocinar una marca d'infusions)* Ay!! Casi me olvido, hay una marca buenísima de infusiones, re buena, pero no para el mate, eh. Me traje mi pack para mostrarles. Se llama Té-lax, que relaxen. *(Ensenya el seu termo amb uns sobres de té)*

(Uns instants després el gat robot porta el dinar i la Lara comença a menjar) (Passats uns segons l'Oriol torna del lavabo.)

LARA: Ja era hora, no? Que estàs nerviós per alguna cosa?

ORIOL: Què? Ah, no no...

LARA: Què estàs esperant el missatge d'algú?

ORIOL: No no... El cambrer ja ha portat plats pel que veig.

LARA: Sí... Bueno, cambrer... Un cambrer robot.

ORIOL: De veritat? No sabia que els japonesos estaven tan avançats!

LARA: Es nota que es un restaurant vegan friendly! Hem demanat molta varietat!

ORIOL: *(Prova una peça de sushi)* Mmm! Prova aquesta!

LARA: *(Prova el sushi)* Che! Está rebueno! En demanarem més, no?

ORIOl: I tant! Mira, estan arribant més peces!

LARA: Però jo diria que no hem demanat res més... *(compta quants plats hi ha a la taula)*
No, estan tots els plats..

ORIOl: Què és això? Un robot?

LARA: Si! Un gat robot! T'ho he dit abans, mai m'escoltes...

ORIOl: No comencis, que estem en directe. *(Al directe)* Tap tap a la pantalla! Gràcies per les roses!

LARA: ¡Es súper cuqui! *(S'acosta a l'Oriol)* Però, em sembla estrany que facin servir gats robots *cuando los chinitos estos... no se dice que se comian a los gatos?*

ORIOl: Calla calla, que ens faran fora. *(Agafant les peces del robot)* I són Japonesos, i a més és un tòpic racista.

LARA: Bueno,sí... pero almenys *els chinitos son fieles!*

(L'Oriol es queda mirant el plat.)

ORIOl: Escolta, Lara... Crec que aquest sushi no és vegà.

LARA: No sé, té un color estrany...

ORIOl: Vinga, si ens doneu 10 roses li donem per provar a la Nina.

LARA: Però la Nina no menja carn...

ORIOl: Escolta'm Lara, super repte del dia. Mira, mira! Com arriben aquestes roses!!
Va nois un parell més i ho fem!!

LARA: Heu arribat a les 10 roses!! Felicitats comunitat! Que ràpides que sou!

ORIOl: *(S'acota i treu el cap per sota de la taula.)* Nina! Mira que tinc per tu! Nina?

LARA: Nina? NINA!! NINA ON ETS??!!

(Tots dos comencen a mirar pel voltant, aixecant les estovalles i movent les cadires)

LARA: Algú ha vist un gos?! Gossa! La meva gossa!!

ORIOl: *(xiuxiuejant)* Estem en directe. Eh... Potser ha marxat, surto cap a fora a buscar-la.

(L'Oriol marxa d'escena.)

LARA: La concha de... Nina? Nina?

(La Lara preocupada volta pel restaurant)

LARA: *(Riure nerviós:)* Heu vist a la Nina? es una gossa així...

(La Lara gesticula la forma del gos)

LARA: *(Li pega a la taula amb ràbia)* JODER! *(Agafa una peça de sushi i l'ensuma)* No boludees... NO BOLUDEES!!

ORIOI: *(Entra per els crits)* Què passa, què passa?

LARA: *Los pija corta de los amarillos! Nos pusieron a la perra para comer!*

ORIOI: *(Mirant al directe amb la boca tancada serrant les dents i fent un somriure fals.)* Lara... Què fas...?

LARA: *Hacen aparecer a mi perra ahora o les quemo la sala como a ustedes les quemaron Hiroshima y Nagasaki, cagones!*

(Tothom està mirant a Lara i Oriol se n'adona)

ORIOI: Lara...serà millor que parem el directe. Com es tallava això? *(Pel directe)* Maleït iPhone 20 ultra pro.

LARA: *Qué mirás? QUÉ MIRÁS?* Vols que et posi dins un sushi també?! *Te presento como cortesía de la casa, boludito?*

ORIOI: Ja no estem al live. I calma't! Hi havia 20.000 persones!

LARA: Ei tu, robot, truca a l'encarregat del restaurant ja! Pero per què estic parlant amb un robot?? Vull parlar amb una persona humana, ya! *Menos mal que el gatito tiene cables y no órganos si no os los comáis!*

ORIOI: Posarem un full de reclamació!

LARA: Què full de reclamació, *les vamos a quemar el local!* Vull parlar amb l'encarregat del restaurant!! *Y tú qué estas filmando?? No me grabes y busquen a al cocinero, que le voy a hacer una reseña! Estupidos chinos, han matado a mi perra porque con los ojos cerrados no ven donde ponen el cuchillo.*

ORIOI: Lara, que quan t'enfades se't desajusten els xacres....

LARA: *Podés venir aquí pelotudo!*

ORIOI: Cálmate i respira! **Lara:** Oriol, ven aquí YA. **Oriol:** Sí, jefa.

(Lara li fot un mastegot)

ORIOl: Pero Lara!

LARA: Ens han segrestat al gos i a tu t'és igual?

ORIOl: No...

LARA: Ajuda'm. Truca a la policia que no estàs fent una merda.

ORIOl: Sí, Lara (*amb la mà a la cara*). Quin és el número dels Mossos?

(L'Oriol comença a apretar tots els botons mentre que la Lara crida desesperadament.)

LARA: *La concha de tu madre, me quieres hacer caso de una vez.*

ORIOl: Calma Lara, sisplau...

(Comencen a discutir entre ells cridant)

LARA: *Que me calme cuando llevo una cornamenta más grande que los toros de cartón de la autopista! La concha de tu... Porqué te manda tantos corazones esa tipa, la Elena??*

ORIOl: Però però... O sigui que m'has mirat el mòbil??

LARA: Te l'has deixat a la taula, *pelotudo*.

ORIOl: Em sembla molt fort que m'hagis mirat el mòbil.

Lara: *Pues que sepas que aquesta amiga teva está más usada que la bombilla de un mate!*

ORIOl: Ets una...

(La Lara gira el cap mirant al "gos", es crea un silenci incòmode.)

LARA: Vaya... La Perra...

ORIOl: No es cap perra, és una amiga de la uni l'Elena...

LARA: *No no, la perra!!! La Nina ha vuelto!!* (*L'Oriol es gira i el gos s'asseu al seu costat*)

ORIOl: Collons Lara! Ninaaaa (*l'abraça*)

Lara: *Nina, cómo estás, que te hicieron? Estàs bé??*

ORIOl: I jo què? Que una hòstia així no me l'ha donat mai ningú, ni la meva mare! Menys mal que no estàvem en directe. (*mira el mòbil i veu que segueix el directe*) Merda, no, encara estem en directe!

(La Lara es queda en xoc amb els ulls oberts)

LARA: *Ets un inútil, no das ni una, todo el mundo te ha visto hacer el ridículo!*

ORIOl: Jo? Fer el ridícul? He seguit tota la teva parafernàlia de vegans i tota la merda espiritual perquè em paguis així? Tu si que has fet el ridícul i ho ha vist tothom, has demostrat que ets una racista amb els teus comentaris xenòfobs! Tan bona cara que ofereixes a les xarxes i en el fons ets una egoista i una tòxica! Que sàpigues que l'Elena només era una companya, fins avui, ara ja tinc via lliure per quedar amb ella sense tenir por de la teva reacció! Me'n vaig, et deixo, aquí te quedas, "boluda"!

(L'Oriol se'n va)

LARA: *(comença a plorar) Ninaaa, menos mal que tu no me vas a abandonar nunca... Sabes grabar con el móvil? Vamos a crear nuevo un canal: mmm... Trending Goshi?*

Text:

Luciana Aban Ibañez,
Norah Bruna Gallego,
Coral Cantón Sánchez,
Chloe Carvajal Lenhardt,
Marlena Dezhinskaia,
Aylén Escribano Polinario,
Marina Estevan Rayo,
Èric Gallart Alvira,
Noa Gallego Prieto,
Paulina Galli,
Neus Garcia Bedós,
Gerard García Salguero,
Arnau Jiménez De Los Reyes,
Alejandro Jiménez Moraga,
Paula Mestres Velasco,
Alba Palomo Martínez,
Tania Ramos Álvarez,
Rudi Rushton,
i Duna Villanueva Moya.

De l'Institut Dolors Mallafré i Ros.

2n curs de Batxillerat Escènic de Vilanova i la Geltrú

Professora: Ester Mas.

Acompanyats per Sílvia Navarro.

REBEL·LIÓ

Institut Celestí Bellera de Granollers

Text Guanyador del curs 23-24

REBEL·LIÓ

Institut Celestí Bellera de Granollers

ATREZZO

Dos bolígrafs

Els textos dramatúrgics (que arrugaran i trencaran al final)

Per Krypto:

Mòbil

Cinturó Pokémon

Per Flama:

Ulleres de Sol “molones” Guants vermells

NECESSITATS TÈCNIQUES

Música enregistrada

Un taburet o cub negre

[Banc al costat d'una placeta. Bruna “Flama” està asseguda al banc. Sospira. Arriba en Julià “Krypto”.]

ELL: Porto quatre hores, trenta tres minuts i disset segons esperant-te a la plaça de l'Ajuntament.

ELLA: Ah, era avui? *(amb desgana.)*

ELL: Sí, era avui. Ho teníem apuntat a l'agenda compartida. Que ja no la mires.

[ELL obre l'agenda al seu mòbil i li ensenya a ELLA.]

ELL: *(llegint.)* Dimarts 14 de maig, a les 10.00h: El Supermalèfic Krypto premerà el botó del seu cinturó supermalèfic que connecta amb el raig d'electrons de la seva base supermalèfica i que està connectat amb tota la instal·lació elèctrica de la ciutat. Aquesta instal·lació va a parar al carrer Pere IV on, precisament, hi ha el bingo més gran del país. Hahahaha! *(riu malèficament.)*

ELLA: Felicitats, vols un premi? *(amb sarcasme.)*

ELL: No et sembla un pla genial?

ELLA: Súper. *(amb desgana.)*

ELL: Aleshores...lluitem o què? *(amb certa ansietat.)*

ELLA: Si tanta il·lusió et fa... *(amb desidia.)*

ELL: Som-hi! *(amb molta il·lusió.)*

ELLA: *(es posa dempeus amb desgana.)* Supermalèfic Krypto, un altre cop aquí!?

ELL: *(amb il·lusió.)* Sí! Aquí estic! He arribat a la ciutat... per acabar amb la tercera edat!

ELLA: *(amb més desgana.)* Oh, no...No et sortiràs amb la teva!

ELL: Aquesta vegada no em podràs aturar perquè he portat la meva supermega-malèfica mataiaios tresmill! *(enèrgicament fa veure que carrega una supermetralleta.)*

ELLA: Oh, no... no seràs capaç! *(dempeus però estàtica)*

ELL: I tant que sí.... *(pausa.) (sortint del paper de súper malèfic.)* I ara és quan tu dius...

ELLA: *(mirada perduda.)* Ah.. Oh, no. No t'ho permetré...

ELL: No. No és "no t'ho permetré". *(enfadat, l'imita.)*

ELLA: Ah, no?

ELL: És "jo t'ho impediré". *(amb ímpetu.)*

ELLA: Doncs això.

(pausa incòmode.)

ELL: Atac infernal del subsol satànic de la mort! *(alçant el puny i baixant cap a terra, com si pogués trencar el terra, gesticula fent sons)*

ELLA: Per protegir la ciutat de la devastació! *(sincronitza moviments de braços amb les paraules.)* Per construir un món millor! Per... i bé... tota la resta...Flamaaaa...(movent-se amb desgana com si disparés una flama amb les mans, torna a seure.)

ELL: Tia, què et passa?

ELLA: No vull continuar.

ELL: Com? Però si ets una superheroïna, tia, ets, ets com... com el tronc que sosté l'arbre de la societat! Com el wifi que torna sortint d'un túnel! Ets aquell bany que apareix quan estàs a punt de fer-t'ho a sobre... Ets com... una mare! Una mare que cuida als seus fills!

ELLA: Jo no vull ser la mare de ningú.

ELL: Però què coi dius tu ara? Va aixeca't. Segur que estàs desitjant aturar el meu pla maligne i començar a lluitar com dos goril·les enrabats. *(movent-se nerviós, simulant ser un goril·la.)*

ELLA: Sincerament, no.

ELL: *(enfadat.)* Què?! No em pots fer això!

ELLA: El què?

ELL: Això! Fa cinc dies que preparo aquest pla. Cinc nits sense dormir donant-li voltes al "coco" sobre quin esdeveniment malèfic podria fer per la setmana vinent. M'agrada fer les coses amb qualitat i em prenc aquesta feina seriosament.

ELLA: Jo ja estic farta.

ELL: Farta de què? Farta de fer el bé? Això és nou!?

ELLA: T'ho dic seriosament Julià, jo...

ELL: No em dic Julià.

ELLA: *(irònica i ràpidament.)* Perdó, volia dir Supermalèfic Krypto IV, fill del dimoni, emperador del mal, mestre de l'engany, ombra de l'ombra, geni de les màquines destructores.

ELL: i Creador de l'horror i el caos. *(puntualitzant amb supèrbia.)*

ELLA: Què?

ELL: És Supermalèfic Krypto IV, fill del dimoni, emperador del mal, mestre de l'engany, ombra de l'ombra, geni de les màquines destructores i Creador de l'horror i el caos. *(amb molta energia)* T'has deixat una part, *(burleta.)* Flama.

ELLA: Jo ja no vull continuar sent Flama. Vull ser només Bruna.

ELL: I ara això per què? Tan bé que ens ho passem lluitant! *(s'asseu al seu costat, preocupat)*

ELLA: Parla per tu, jo no m'ho passo bé. Aquesta feina m'està consumint. No tinc temps de fer el que realment vull. *(nerviosa, mostrant-se tensa cap al Julià.)*

ELL: El que realment vols? *(intrigat)*

ELLA: Sí.

ELL: I què és, això?

ELLA: Vull...*(mirant endavant, fa una pausa, no sap si dir-li.)*

ELL: Sí?

ELLA: Conduir.*(mirant endavant, es gira per mirar-lo)* Un autobús. *(seriosament)*

ELL: Com?

ELLA: *(aixecant-se)* Sí. Un autobús.

ELL: Però...

ELLA: L'autobús que porta els iaies d'excursió.

ELL: Què?

ELLA: Sí. El que els porta d'excursió al bingo. A la barceloneta. A Marina d'Or. A visitar el bonÀrea de Guissona. *(In crescendo, de velocitat i volum)*

ELL: Però què estàs dient? No pots marxar i deixar-ho tot a mitges.

ELLA: He dedicat tota la meua vida a salvar aquesta ciutat, sense repòs, nit i dia, sense descans. Sento que, tot i així, mai és suficient. Vull dir, no puc viure en pau. Constantment m'estan trucant perquè vagi a salvar el món. A la dutxa, mentre faig el sopar... fins i tot quan dormo! No puc fer coses que m'agraden, com jugar al Brawl Stars, veure First Dates, fer tops amb ganxet, llegir, i tampoc puc sortir amb amics perquè no en tinc! No tinc temps de socialitzar. *(fa una pausa.)* M'agradaria portar als iaïos d'excursió! Vull decidir què faig amb la meua vida. *(torna a seure al banc)*

ELL: El mal mai descansa, sempre està present. *(incòmode)* Pensa-t'ho bé, mai acabaràs a l'atur. *(riu.)*

ELLA: Tu ets conscient de la responsabilitat que porto a sobre!? Era Flama i...

ELL: *(emfatitzant.)* Ets Flama, encara ho ets.

ELLA: *(s'aixeca del banc.)* El que intento dir-te és que no sé si vull continuar sent Flama. Vull continuar ajudant als iaïos però d'una altra manera, per mi mateixa. Els hi he agafat molta estima, després de tant salvar-los dels teus plans supermalèfics. Però no vull la responsabilitat de lluitar contra el mal. Em pesa. Saps què?

ELL: Què.

ELLA: Crec que els iaïos són els únics que cuiden a mi.

ELL: Però què dius?

ELLA: Vull anar amb ells d'excursió... conduir per una carretera llisa... amb camps a banda i banda... mentre cantem Yellow Submarine *(tarareja.)*

[La cançó sona durant estona, l'actriu fa gestos al públic com si fossin la gent gran. S'imagina que condueix l'autobús amb gestos també.]

ELL: Sona només i senzillament a-vo-rrit. *(nerviós.)* El que passa és que estàs massa reflexiva. Tens un dia de merda, no passa res. T'anirà molt bé descansar. *(cada cop més nerviós.)* Parlaré amb l'associació del mal perquè canvi els esdeveniments d'avui a un altre dia i així podràs dormir tranquil·leta. No em donis les gràcies, no cal. Ja veuràs com demà ho veus tot amb uns altres ulls.

[Pausa llarga, ELLA mira fixament a l'infinit.]

ELL: Et veig cara de pirada! *(desesperat.)* Això no pot ser. Tu ets la superheroïna que fa el bé, i jo el malvat que fa el mal. Recorda si us plau... *(suplicant)*

[ELL, cada cop més nerviós, entra en crisi: hiperventila, s'estira dels cabells, es mossega el braç.]

ELLA: *(s'apropa a ell per ajudar-lo.)* Estàs bé, tio?

ELL: És que... sense tu, la meva feina no té cap sentit. Si de veritat marxés, jo ja no tinc propòsit. (*s'asseu decaigut*)

ELLA: Per què no proves de fer una altra feina? Podries ser podòleg, artista, jardiner, cuiner, lampista, guanyen molta pasta... podries treballar al bingo...

ELL: No sé fer altres coses. Per què creus que vaig seguir el camí del mal? Els meus pares ja m'ho deien: no serveixes per res. Acabaré sota un pont, recordant les nostres batalles. Son... Eren èpiques. (*somriu, nostàlgic.*) Eren perfectes.

ELLA: Sí. Perfectes. (*nostàlgica*)

ELL: Ja. (*amb extranyat.*) Potser... potser.. massa perfectes?

ELLA: Com?

ELL: Tot era tan perfecte... que no semblava real. Pensa-ho. Mai hem tingut dificultats a cap de les nostres lluites. Jo mai he estat a la presó. Sempre em deixen lliure.

ELLA: Ja...

ELL: El que vull dir és que... i si tot està planejat i pactat per a que fem el que ells (*subratllant.*) volen? (*s'aixeca nerviós*)

ELLA: Ells...???

ELL: Els dramaturgs. (*mirant i assenyalant al públic, als alumnes de l'institut*)

ELLA: Els dramaturgs?

ELL: Sí, els dramaturgs... no te n'adones que cada cop que fem una acció ens apareixen acotacions? Que abans de parlar és com que... llegim les paraules? No sents com... si ens haguessin donat un paper (*el sacsegen.*) que hem d'interpretar a la força?

ELLA: Exacte. Això és el que t'estic dient.

ELL: I llavors què fem?

ELLA: Potser... Hem d'escriure el nostre propi paper.

[*ELLA agafa un boli. Escriu al paper.*]

ELLA: (*llegint el que escriu.*) Ella arruga el paper i el llença al públic, com un ram de núvia.

[*A continuació ELLA ho fa.*]

ELLA: No era tan difícil, veus? [*Pausa.*]

ELLA: Tio, jo me'n vaig. Me'n vaig a treure el carnet d'autobús. [*ELL mira al públic.*]

ELL: Hòstia. No hi ha res més escrit... M'he quedat sense personatge... Com era aquell monòleg?

[ELL Agafa el boli i imita el monòleg de Hamlet.]

ELL: (escrivint.) Ser o no ser? Aquesta és la qüestió. (pausa. segueix escrivint com si es volgués comunicar amb el paper.) Què - faig - ara? (pausa. Escrivint.) Improviso? Ajuda! Si no sóc un villà, què soc? Ara m'he de construir una identitat? (pausa.) Per on començo? (aquesta última pregunta per ell mateix i sense escriure.) (Mira el paper i se sorprèn que hagi pogut parlar per si mateix.) Sóc Julià, Julià, Julià. (ho diu una mica desil.lusionat) i Krypto, també Krypto... per què Krypto? És això, ho tenia davant dels ulls!!!

[Pausa. S'ho pensa. Trenca el paper i llença els bocins.]

ELL: Seré... KRYPTO BRO.

[Marxen.]

Fosc.

Text:

Arlet Letosa Guerrero,
Aitana Carol Serra,
Naroa de Luna Melgarejo,
Malva Martín Monfort,
Erik Plata García,
Ada Ojuel Pérez,
Núria Álvarez Martínez,
Itziar Fernandez Vergara,
Ariadna Tovar Quiñones,
Leire Gutierrez Manuel,
Eric Barea Fernandez,
Ada Piris Justiciac,
Pau Gomis Morraja,
Antonio Muñoz Artero,
Izan Triviño Valverde,
Queralt Gaspar López,
Lola Riera Rojas,
Nahia Gómez del Amo,
Jana Hidalgo Omella,
Natàlia Torres N'dow,
Itziar Del Moral Sáiz,
i Noah García Caballero.

De 1er de Batxillerat de l'**Institut Celestí Bellera de Granollers**.

Professora: Laura López.

Acompanyats per Alejandro Santaflorientina.

TORNEIG DE DRAMATÚRGIA PER A INSTITUTS 2025

ORGANITZAT PER:

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

AMB EL SUPORT DE:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Institut Català de les
Empreses Culturals

Diputació de Girona